

Cràter del COTOPAXI des de dalt del cim. Foto Joan Mundet

dels volcans més bells d'Equador. És un volcà encara actiu que amb els seus 5.897 m és la segona muntanya més alta del país. La figura del volcà és d'una esvelta bellesa, que mostra el perfil del seu perfecte con nevad. He llegit molts significats diferents de la paraula Cotopaxi però tots són molt bonics: "Cuello de Luna", "Dulce Cuello del Sol", "Garganta de fuego", etc. Va ser escalat per primera vegada el 28 de novembre de 1872 per l'alemany Wilhelm Reiss i el colombià Angel-María Escobar. Nosaltres ja ens hem trobat a l'hotel amb l'Andrés Reimpell, el veneçolà que hem conegut al Tungurahua i amb un taxi que ens recull allà mateix l'endemà, arribem a l'entrada del parc i després a l'aparcament. Tot seguit pugem en uns 3/4 d'hora els 200 metres de desnivell que ens falten per arribar al refugi José Ribas a 4.800 metres base d'ascensió al Cotopaxi. Una vegada instal·lats al refugi i després de prendre força líquid per no deshidratar-nos a causa de l'altura, sortim a inspeccionar el camí que ens caldrà seguir demà encara de nit. De retorn al refugi la tarda i el capvespre són d'una gran bellesa i lluminositat: els colors ocre, grocs vermellors del terra volcànic, contrasten amb l'arc de Sant Martí cap a l'horitzó i amb els tons rosats i daurats que pren el glaci amb la posta de sol. És veritablement gratificant viure moments d'espera així! A mitjanit enfilem, molt lentament, per una mena de corriols sorrencs fins que s'entra a la gelera. L'ascensió no és tècnicament difícil tot i que s'adreça força en els 250 metres de desnivell finals, uns 45 graus, des del costat de la paret rocosa anomenada Yanasacha que vol dir "Gran Boca Negra" en quichua. Un magnífic clar de lluna ens il·lumina la pujada. Arribem al cim des del qual gaudim d'una fantàstica panoràmica. A sota mateix l'impressionant cràter de mig quilòmetre de diàmetre amb vistoses fumeroles a l'interior i a l'horitzó, emergint de l'immens mar de núvols alguns dels altres volcans importants: Chimborazo, Antisana, Illinizas, Cayambe, Tungurahua, etc. Impossibile de dir quin d'ells és el més impressionant!

Després de romandre més d'una hora dalt del cim empenem la davallada i, en arribar al final de la gelera, amb gran sorpresa, veiem que tot el camí fins més avall del refugi està nevad. Resulta que mentre érem camí del cim i a dalt, sota el mar de núvols que teníem sota nostre, estava nevant! Després de refer-nos una mica al refugi baixem fins a l'aparcament i esperem que algun vehicle que arribi, vulgui baixar-nos fins a la

Panamericana i allà agafar un autobús fins a Latacunga. No hem pas d'esperar massa perquè un cotxe que està fent una ruta turística pel parc nacional amb uns nordamericans accedeix a portar-nos.

A l'endemà després d'acomiar-nos de l'Andrés sortim de bon matí amb autobús en direcció a Riobamba capital de la província de Chimborazo a 105 quilòmetres de Latacunga i a 210 de Quito. Aquesta vegada l'objectiu és el **Chimborazo** que amb els seus 6.310 m és el cim més alt d'Equador. Com sempre, quan arribem, cerquem un hotel i transport per a l'endemà anar cap al poble de San Juan i el refugi inferior del Chimborazo. Amb aquesta qüestió resolta, dediquem la tarda a visitar la ciutat situada a 2.754 mts. d'alçada la qual és una de les poblacions serranes més interessants del país.

Es força d'hora quan un taxi ens recull davant de l'ho-

CHIMBORAZO des de San Juan. Foto Joan Mundet

tel i ens porta fins el refugi inferior del Chimborazo. Una vegada allà enfilem els 30 minuts de camí fins el refugi Whympfer a 5.000 m d'altura, en el qual hi passarem la nit. La tarda la passem prenent líquid i anant a mirar el començament del camí per demà. Del mot Chimborazo n'hi ha també forces significats: Diuen que és el nom de Déu de l'antiga nació Puruhà que més tard va ser adorat pels inques, també que és l'espòs de la Tungurahua i que en quichua és "Ulorazo" que vol dir "Cerro Nevado", etc. Va ser escalat per primera vegada el 4 de gener de 1880 pels italians Jean A. Carrel, Louis Carrel i l'anglès Edward Whympfer.

Ja amb poca lluna comencem a tirar amunt a les 2 h. de la nit i en arribar al peu de la gelera un alemany que anava amb la seva senyora i amb el qual havíem conversat en el refugi, ens demanà si pot encordar-se amb nosaltres perquè ella no es troba bé. Assentim i tots tres enfilem la pujada. L'ascensió tampoc és tècnicament difícil. Només té algun tram una mica dret i és força perillós per la caiguda de pedres, a l'entrada de la gelera. La ruta normal ha anat canviant força ultimament a causa del desglaç que pateixen aquestes geleres darrerament. Arribem dalt la primera punta, la Veintimilla de 6.260 m però ara ens cal baixar un collet i enfilem els darrers metres de la punta Whympfer de 6.310 m la més alta.

També tenim la sort de gaudir d'un dia fantàstic i d'una panoràmica esplèndida: Tungurahua, Altar, Cotopaxi,